

ΜΙΑ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΑ - UNA MUJER FANTASTICA

Σκηνοθεσία: Σεμπαστιάν Λέλιο

Σενάριο: Σεμπαστιάν Λέλιο, Γκονζάλο Μάζα

Ηθοποιοί: Ντανιέλα Βέγκα, Φρανσίσκο Ρέγιες, Λούις Γκνέκο

Φωτογραφία: Μπέντζαμιν Εχαζαρέτα

Μοντάζ: Σολεδάδ Σαλφάτε

Μουσική: Μάθιου Χέρμπερτ

Κοστούμια: Μύριελ Πάρρα

Χώρα: Χιλή (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 104'

Πρώτη προβολή: 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Berlin International Film Festival 2017: 3 Βραβεία και Υποψηφιότητες: Βραβείο Οικουμενικής Επιτροπής στον Sebastian Lelio, Βραβείο Αργυρή Άρκτος Σεναρίου, Βραβείο Teddy Καλύτερης Ταινίας, Υποψήφιο για Χρυσή Άρκτο.

-San Sebastián International Film Festival 2017 : Βραβείο για Καλύτερη Λατινοαμερικανική Ταινία στον Sebastian Lelio. Υποψηφιότητες.

- Υποψηφιότητες σε άλλα Φεστιβάλ.

Εάν η «Φανταστική Γυναίκα» του Σεμπαστιάν Λέλιο είναι μια από τις καλύτερες ταινίες της χρονιάς, η Ντανιέλα Βέγκα είναι το καλύτερο συστατικό της, ασυγκράτητη, σε ένα ερμηνευτικό ρεσιτάλ.

Η Μαρίνα είναι μια τρανσέξουαλ που δουλεύει ως σερ-

βιτόρα και τραγουδίστρια σε κλαμπ. Μετά τον ξαφνικό θάνατο του συντρόφου της θα βρεθεί αντιμέτωπη τόσο με την εχθρική αντιμετώπιση της οικογένειάς του όσο και με τη συνολική κοινωνική προκατάληψη. Εκείνη όμως είναι αποφασισμένη να αντιδράσει.

Βραβείο σεναρίου στο Βερολίνο για το ζωντανό, αλμοδοβαρικό πορτρέτο μιας γυναίκας που αναζητά την ταυτότητά της, περιγράφοντας συγκινητικά τον «ηρωικό» αγώνα της.

Έχοντας εντυπωσιάσει πριν από τέσσερα χρόνια το Φεστιβάλ Βερολίνου με την «Gloria» (βραβείο γυναικείας ερμηνείας), το διεισδυτικό πορτρέτο μιας 58χρονης η οποία διεκδικεί τη θέση της σε μια κοινωνική ζωή που προσπαθεί να την κρατήσει «εκτός δράσης», ο Χιλιανός Σεμπαστιάν Λέλιο επέστρεψε φέτος στην Μπερλινάλε με ένα ανάλογης θεματικής δράμα. Η ηρωίδα του Μαρίνα βρίσκεται αυτήν τη φορά στο κοινωνικό περιθώριο λόγω της σεξουαλικής της ταυτότητας, καθώς είναι μια τρανσέξουαλ που δουλεύει ως σερβιτόρα και τραγουδίστρια σε κλαμπ. Οι πρώτες σκηνές μάς αποκαλύπτουν την ατάραχη ερωτική σχέση που έχει με τον μεγαλύτερό της σε ηλικία, χωρισμένο Ορλάντο. Η οδύσσειά της θα αρχίσει με τον ξαφνικό θάνατο του συντρόφου της, ο οποίος θα τη φέρει αντιμέτωπη με τις υποψίες της αστυνομίας για βιασμό και πορνεία αλλά και την εχθρική αντιμετώπιση της οικογένειάς του Ορλάντο, καθώς ο γιος και η πρώην γυναίκα του επιθυμούν να σβήσουν κάθε ίχνος της παρουσίας της στη ζωή του.

Με τη Μάρεν Άντε («Toní Erdmann») και τον Πάμπλο Λαρα-ΐν («No», «Νερούδα») στην παραγωγή, το στερεό δράμα του Λέλιο ακολουθεί τη δαιδαλώδη διαδρομή ενός παγιδευμένου

ανθρώπου πρώτα στη σοκαριστική ταπείνωση, κατόπιν στην επώδυνη συνειδητοποίηση και τέλος στην προσπάθεια ανάκτησης της χαμένης ταυτότητάς του, η οποία θα γίνει τόσο η ψυχολογική όσο και η κοινωνική πυξίδα του. Με διαρκώς παρούσα, όπως και στην «Gloria», την αίσθηση της αστικής αλλοτρίωσης (η αρχιτεκτονική «σκιά» του Σαντιάγκο στοιχειώνει τα ατμοσφαιρικά πλάνια), οι μελοδραματικοί τόνοι της ταινίας μάς φέρνουν σε γνώριμα, αλμοδοβαρικά νερά, στα οποία ο Λέλιο πλέει με σιγουριά, ενώ τονίζει τις έννοιες του διχασμού, του αυθεντικού και του ψεύτικου, της απόκρυψης και της παραπλάνησης. Αν και δεν διαθέτει το πάθος που δονεί τις εικόνες του Ισπανού δασκάλου του, χτίζει με μαεστρία (βραβείο σεναρίου στο Βερολίνο) έναν μεστό ρόλο γεμάτο αιχμές και τον παραδίνει στην ασυγκράτητη Ντανιέλα Βέγκα, μια πραγματική ερμηνευτική αποκάλυψη.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Χιλιανή γέννημα θρέμα, η Ντανιέλα Βέγκα, διεμφυλική όπως και η Μαρίνα, η ηρωίδα που ενσαρκώνει στην ταινία, δούλεψε πρώτα ως κομμώτρια, σπουδάζοντας ταυτόχρονα κλασικό τραγούδι (τόσες ομοιότητες με τη Μίνα Ορφανού και τη «Στρέλλα» του Πάνου Χ. Κούτρα, όχι μόνο στις λεπτομέρειες, αλλά και στις ανθρώπινες και κινηματογραφικές προθέσεις) κι εμφανίστηκε σε μια θεατρική παράσταση και μια ταινία («La Visita», 2014). Ήταν, όμως, στο φιλμ του Σεμπαστιάν Λέλιο, δίπλα στον συμπρωταγωνιστή της, Φερνάντο Ρέγιες, στην Berlinale, όπου η ταινία τιμήθηκε με το Βραβείο Σεναρίου, όπου η Βέγκα αποκάλυψε την πραγματική της δύναμη, υποδυόμενη μια ηρωική γυναίκα που αναζητά την ευτυχία σε πείσμα της στενοκεφαλιάς.

Στο «Μια Φανταστική Γυναίκα», η Μαρίνα είναι νέα, όμορφη, μπριόζα, τρανσέξουαλ. Ο σύντροφός της, ο καλόκαρδος και γοητευτικός Ορλάντο, είναι κατά μια εικοσαετία μεγαλύτερος, χωρισμένος, με ένα μεγάλο γιο. Όταν, ανήμερα στα γενέθλιά της και μετά τη γιορτή που της έχει ετοιμάσει, ο Ορλάντο πεθαίνει ξαφνικά, η οικογένειά του στρέφεται εναντίον της Μαρίνα. Δεν τη θέλει, δεν τη βλέπει, όπως δεν τη βλέπει ο γιατρός, η αστυνομικός, ο αδελφός του θανόντος, οι αρχές: βλέπουν μια ταυτότητα με αντρικό όνομα, ένα πλάσμα στρεβλό. Κανείς δεν βλέπει τη Μαρίνα. Κι έτσι εκείνη δεν

μπορεί να συμμετάσχει στον αποχαιρετισμό του άντρα που αγάπησε, ούτε και να πενθήσει με δύναμη και να κλείσει την πόρτα αυτής της σχέσης που υπήρξε υπέροχη.

Η Ντανιέλα Βέγκα έχει την ετοιμότητα και, επίσης, το υποκριτικό ταλέντο, για να ορίσει αυτόματα τη δική της ταυτότητα: «Είμαι μια ηθοποιός», εξηγεί, «το επάγγελμά μου είναι να δημιουργώ αισθήματα και να φτιάχνω λογικές συνδέσεις για τους ήρωες που υποδύομαι. Η Μαρίνα κι εγώ έχουμε ένα κοινό: την επιθυμία μας να κοιτάζουμε προς τον κόσμο με αξιοπρέπεια. Σε άλλες πτυχές μας, έχουμε πολλές διαφορές. Γιατί η Μαρίνα είναι μια δημιουργία, δημιουργήθηκε για το σινεμά.»

Βλέποντας την απήχηση της ταινίας του Σεμπαστιάν Λέλιο σ' ολόκληρο τον κόσμο, η Ντανιέλα Βέγκα δεν μπορεί παρά να κάνει το συσχετισμό με τον τόπο όπου ξεκίνησαν όλα: «Η χώρα μου, η Χιλή, είναι πολύ συντηρητική, μια κοινωνία που αμφιταλαντεύεται. Αυτό που θέλω περισσότερο απ' όλα, είναι αυτή η κοινωνία μου, η χώρα μου, να δει την ταινία και να νοιώσει συμπάθεια και ταύτιση με τον Ορλάντο και τη Μαρίνα. Οι συνθήκες για τα διεμφυλικά άτομα είναι δύσκολες και στη Χιλή. Τώρα το κράτος προσπαθεί ν' αλλάξει τη νομοθεσία για να τους δώσει περισσότερα πολιτικά δικαιώματα, αλλά στη Χιλή υπάρχουν προβλήματα με τα ανθρώπινα δικαιώματα εν γένει και οι διεμφυλικοί αποτελούν ένα μέρος του συνόλου. Ταυτόχρονα, επειδή κι η ταινία έχει αισιόδοξη ψυχή, να μην ξεχνάμε ότι μπορείς να βρεις την ομορφιά, μέσα σ' αυτή τη δύσκολη ζωή μιας διεμφυλικής γυναίκας, καθόλου φανταστικής.»

ΛΗΔΑ ΓΑΛΛΑΝΟΥ

SEBASTIAN LELIO

Γεννήθηκε το 1974 στο Σαντιάγκο, Χιλή. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει 23 βραβεία και 18 υποψηφιότητες.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Disobedience 2017, Μια φανταστική γυναίκα 2017, Gloria 2013, El año del tigre 2011, Navidad 2009, La sagrada familia 2005, Carga vital 2003, Ciudad de maravillas 2002, Fragmentos urbanos 2002, Smog 2000, Cuatro 1996, 4 1995.

